

РЕШЕНИЕ

№ 4810

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5388** по описа за **2023** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на О. Т. Г., чрез адв. С. С., срещу Решение № 1755 от 18.04.2023 г., постановено по НАХД № 16688/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 135 състав, потвърждаващо издаденото от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР Наказателно постановление (НП) № 22-4332-005863/08.04.2022., с което на касатора на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 850 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца, за нарушение на чл. 21, ал. 1 с.з.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на процесуалните правила и необоснованост, като се иска отмяна на съдебния акт и отмяна на потвърденото с него наказателно постановление. Конкретните възражения касаят спазването на срока по чл. 34 ЗАНН за съставяне на АУАН и пълнотата на описанието на извършеното нарушение.

Ответникът – началник сектор към СДВР – отдел „Пътна полиция“, не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София град, IX-ти касационен състав, качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от легитимирано за това лице.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да обоснове извод за законосъобразност на НП, от фактическа страна съставът на районния съд е установил, че на 17.03.2022 мл. автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" – СДВР съставил Акт за установяване на административно нарушение бланков № 027865 против О. Т. Г. за това, че на 21.07.2021 г. около 15:40 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение от [населено място] към [населено място] неизвестен водач управлявал собствения му лек автомобил "Ф. Ф." с рег. [рег.номер на МПС] и до № 215 се движи с превишена скорост от 117 км. /ч. при приспаднат толеранс от 3% в полза на водача от 121 км. /ч., при максимално разрешена скорост за населено място 50 км. /ч.

Нарушението е установено и заснето с техническо средство система да видеоконтрол "TFR1-M" с радар "TR4D" № 653, заснемаща и записваща място, дата, точен час, скорост и регистрационен номер на автомобила.

Актът е съставен след като водача на лекия автомобил е бил призован и се е явил в ОПП – СДВР, където е бил запознат със снимковия материал на констатираното нарушение. Попълнил е декларация по чл. 188 ЗДвП, че на процесната дата и час не може да посочи водача, който е управлявал лекия автомобил. Актосъставителят квалифицирал нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП вр. чл. 165, ал. 2, т. 6 и чл. 188, ал. 1 ЗДвП. След като жалбоподателят се запознал със съдържанието на АУАН, го подписал с отбелязване, че ще подаде възражение в законоустановения срок.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН било депозирано възражение срещу така съставения акт с вх. № 26846/17.03.2022 г.

Въз основа на АУАН и след преценка на подаденото възражение е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП на жалбоподателя е наложена «глоба» в размер на 850 лева и «лишаване от право да управлява МПС» за срок от три месеца.

Горната фактическа обстановка съдът е установил въз основа на писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК, вр. чл. 84, и ЗАНН от събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства, вкл. разпечатка от паметта на техническо средство "TFR1-M" – клип № 24839, радар № 653, която е приобщена като веществено доказателствено средство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП. От нея съдът установил, че на въпросната дата – 21.07.2021 г. в 15: 40: 22 ч., в район с координати EL 23o15. 1433 и NL 42o46. 4351, е измерена скорост на движение от 121 км. /ч., като са записани датата, часа (включително и секундите), фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила, който съвпада напълно с този, собственост от жалбоподателя.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, спазена е формата като двата акта съдържат всички необходими реквизити. Прието е, че нарушението е описано по пълен и достатъчен начин, за да може наказаното лице да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено. По

същество са изложени мотиви, че нарушението е безспорно установено и законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на нарушителя.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни изводи на първостепенния съд, които съответстват на данните от събраните по делото доказателства и на материалния закон. На основание чл. 221, ал. 2, изр. 2-ро АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, настоящият касационен състав се позовава на изложените в проверяваното решение мотиви на районния съд относно доказаността на административното нарушение, извършителя и неговата вина, както и относно липсата на нарушения в проведеното административно-наказателно производство, които да водят до незаконсъобразност на санкционния акт.

Фактическата обстановка е детайлно и точно описана, същата е възприета за несъмнено установена след подробен анализ на съвкупния доказателствен материал по делото, в това число и разпита на актосъставителя. Пред първоинстанционния съд са представени надлежни доказателства за установеното чрез годно и одобрено по надлежния ред автоматизирано техническо средство. Събраните в административно-наказателното производство и в съдебното такова писмени и веществени доказателства водят към несъмнения и безспорен извод, че е извършено нарушение на правилата, въведени със ЗДвП по отношение позволената за движение скорост в населено място.

Доводите пред касационната инстанция за неспазен срок за съставяне на АУАН са идентични с изложените пред СРС, на които в първоинстанционния съдебен акт е даден правилен и обоснован отговор. Съгласно чл. 34, ал. 1 ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Разпоредбата визира два срока – тримесечен от откриването на нарушителя и едногодишен от извършване на нарушението. В тази насока законосъобразно са ценени обстоятелствата по приложението на чл. 34, ал. 1 ЗАНН, доколкото не е било спорно, че на 17.03.2022 г. жалбоподателят се е явил и е попълнил декларация по чл. 188 ЗДвП, че на 21.07.2021 г. в 15: 40 часа не знае кое лице е управлявало процесния лек автомобил. Именно на тази дата -17.03.2022 г. е открит нарушителя и от тогава започва да тече тримесечния срок по смисъла на чл. 34, ал. 1 ЗАНН, както обосновано е прието и от районния съд.

Неоснователни са и втората група възражения за незаконсъобразност на санкционния акт, обосновани от съдържанието на НП и конкретно пълнотата в описанието на извършеното нарушение, което е в достатъчна степен описано, за да съответства НП с изискванията на закона. Видно от приложената по делото фотоснимка – клип № 24839, измерената скорост на движение на автомобила на жалбоподателя е била 121 км/ч., в който случай допустимата грешка при измерването е +/- 3 %. В НП е отразена благоприятната за него наказуема скорост от 117 км/ч, която в случая е съобразена от АНО при преценката на съставомерността на деянието с оглед максимално разрешената такава, и именно за това превишение е бил санкциониран касаторът. Нарушението на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е правилно установено и доказано. Установен е нарушителят и неговата вина и няма обосновани причини за касационния съд да приеме, че проверяваното решение страда от пороци, водещи до отмяна.

Налага се краен извод за неоснователност на касационното оспорване, поради което
Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1755 от 18.04.2023 г., постановено по НАХД №
16688/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 135 състав.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2